

8-га САКАВІКА—МІЖНАРОДНЫ ЖАНОЧЫ ДЗЕНЬ

РОУНЫЯ СЯРОД РОУНЫХ

Міжнароднаму жаночаму дню — 8 Сакавіка прысвечана выстаўка літаратуры, падыгтаваная супрацоўнікамі бібліятэкі ўніверсітэта. Адкрыта яна галоўным корпусе калія чыгальнянага залы № 1.

Тэматычная літаратура прадстаўлена ў трох раздзялах выстаўкі. У першым з іх: «Класікі марксізму-ленінізму» аб ролі жанчыны ў грамадстве» сабраны працы К. Маркса, Ф. Энгельса, У. І. Леніна, документы партыі і ўрада.

«Савецкая жанчына — у працы і ў балі» — другі раз-

ЛЕПШЫЯ АКАДЭМІЧНАЯ ГРУППА

На сумесным пасядженні камітэта камсамола і студэнців кафедры філософіі ўніверсітэта падведены вынікі I этапа агладу-конкурсу на лепшу акадэмічную групу ГДУ.

Высокія паказы ў вучебна-выхавацьчай, навуковадаследчай і грамадска-палітычнай дзеяльнасці даследніты студэнтамі групы Г-31 гісторыка-філалагічнага факультэта (камісар А. Лявоненка,

ВІНШУЕМ!

Рэктарат, партком, грамадская арганізацыя ўніверсітэта, дэканат гісторыка-філалагічнага факультэта, калектыв кафедры

прафорг І. Градзюшка, стараста П. Неміяржыцкі). Яна і прызначана пераможчай агладу-конкурсу.

Другое месца заняла група Т-42 эканамічнага факультэта (камісар Л. Чімокіха, стараста М. Булаўкін, прафорг А. Кузьменка).

На трэцім месцы — група В-32 беларускай факультэта (камісар А. Кароль, стараста С. Пяскоці, прафорг І. Балоціна).

Пераможцы агладу-конкурсу будуть узнагароджаны перахаднымі вымпеламі, граматамі рэктарату, камітэта камсамола і студэнціка кафедры філософіі, грашовымі прэміямі. За першае месца — 100 рублёў, другое — 70, трэцяе — 50.

Гісторыя СССР і ўсегаульнай гісторыі горача вішнёвой асцетыста гэтай кафедры БАВКО-ВА Анатолія Міхайлавіча з пасляховай абаронай дысертациі на атрыманне вучонай ступені кандыдата гісторычных навук.

Андрей ДЕМЕНТЬЕВ

Я верю, что все женщины прекрасны и добротой свою, и умом.
Еще весельем, если в доме праздник.
И верностью,
когда разлука в нем.

Не их наряды и не профиль римский —
Нас покоряет женская душа.
И молодость ее.
И материество,
И седина,
когда пора пришла.
И мы — мужчины — кланяемся низко
всем женщинам родной страны моей.
Недаром на солдатских обелисках
чеканят память лица матерей.

ПРАЛЕТАРЫ УСІХ КРАІН, ЯДНАІЦЕСЯ!

Гомельскі Універсітэт

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, КАМІТЭТА ЛКСМБ
І ПРАФКОМАУ ГОМЕЛЬСКАГА ДЗЯРЖАУНАГА УНІВЕРСІТЭТА

№ 7 (531)

Субота, 5 сакавіка 1983 года

Газета заснавана ў верасні
1969 года. Выходціць
раз у тыдзень

Цэна 2 кап

СВЯТА СЛАЎНЫХ ПРАЦАҮНІЦ

З пачаткам вясны прыходзіць на зямлю светлае і радаснае свята — Міжнародны жаночы дзень. Гэта свята інтэрнацыянальны салідарнасці працоўных жанчын усего свету.

Рашэнне аб штогадовым святаванні Міжнароднага жаночага дня было прынята на другой міжнароднай канферэнцыі жанчын-сацыялістак у 1910 годзе ў Капенгагене. 70 гадоў таму назад упершыню сталі адзначыць яго і перадавы работніцы РССР.

Вялікі Каstryчнік паказаў усюму свету ўзор вырашэння жанчынскіх сацыяльных праблем, у тым ліку і жаночага пытання. Савецкая юлда зрабіла жанчынам паўнаправнымі членамі грамадства, зрабіла яе актыўнымі удзельнікамі сацыялістычнага будаўніцтва. На ўсіх яго этапах — у гады грамадзянскіх вайны і на будоўлях першых піцціходак, у суроўыя гады Вялікай Айчыннай вайны, ў наўгедзі час аднаўлення эканомікі краіны савецкія жанчыны здзяйснялі геральныя подзеі.

Культуру, — усюды яны прадаўшы з вялікім энтузіазмам. Цяпер жанчыны складаюць больш палавіну рабочых і службовых у народнай гаспадарцы. Амаль кожны другі інжынер — жанчына, сярод настаўніц і ўрачоў жанчыны звыш 70 працатаў, сярод эканамістаў і планавікоў — 86 працэнтаў, сярод навуковых работнікаў краіны — 40, сярод студэнтаў ВНУ — 52 працэнты жанчын.

У нашым універсітэце працяг і вучаніца калае трах тысяч дзяячак і жанчын. Шмат сіл і энергіі, свае веды і волы адаюць справе выхавання маладых спецыялістаў жанчыны — вузэйскіх выкладчыкі. У ГДУ працујуць 169 жанчын-выкладчыкі, з іх 60 кандыдаткаў навук. Важкіх іх склад у разы падвойнічы вузэйскай навукі. Дапэктары Л. І. Нядзель і Д. Г. Пропан завяршылі работу над докторскімі дысертациямі.

Нашы жанчыны прайдулоць узоры працоўнай, навуковай і высокай сацыяльнай актыўнасці. 22 жанчыны — партыйныя актыўныя, 249 — прафсаюзныя, 471 — камсамольская ак-

тыўствы. Ж. А. Герасімава, Т. П. Жалоніна, Н. І. Панковіцаў — узначальваюць партыйныя арганізацыі, Н. В. Волкава, І. Ф. Расошкі і А. І. Саўчанка выбраны старшынямі прафбюроў. Сем студэнтаў узначальваюць камсамольскі і прафсаюзны бюро факультэтаў. З саміх ленінскіх стыльендзіцтваў універсітэта — чацвёртага дзяячут. Гэта Алеся Гайдукова з гісторыка-філалагічнага, Наталля Кандратава і Наталля Федарцова з фізічнага, Валянціна Малашанка з матэматычнага факультэта.

Рэальным фактам нашага жыцця з'яўляецца шырокі і пленны ўзел жанчын у краіні дзяржаўныімі і грамадскімі спраўамі. Высокім даверем надзелены студэнты білагічнага факультэта Г. Пашчанка і асістэнт кафедры беларускай літаратуры В. Шынкарэнка. Яны абраны дэпутатамі гарадскога Савета народных дэпутатаў. Намеснік загадчыка аддзела НДС С. Я. Пашук з'яўляецца народным засядацелем.

Ад імя рэктарату, парткома, прафсаюзных і камсамольскай арганізаціі горача вішнёўшы наших славных жанчын з днём 8 Сакавіка, жадаю ім добрага здароўя, вялікага асабістага щасці, радасці, новых поспехаў у вучобе і працы!

Дабраты і чуласць, цепчына серца і спаганеніе... Такімі выдатнымі якасцямі надаўшыла садма прыроды жанчыну, таму што прадвызначыла ёй наўгедзіную, але ў той жа час высакавыдатную ролю — біць Маці з вядомай літарты ў поўнай сенсе гэтага слова. Усё самае лепшае ў чалавеку — ад иго маці, яна самае лепшае выхавацель.

Аб гэтым вялікі размову на занятках народнага універсітэта маральна-эстэтычнага выхавання студэнткі групы Р-41 аддзялення рускай мовы і літаратуры завочнага факультэта. У па-святочнаму аформленіі аўдыторыі праходзіў у іх дысліт на тэму «Самейныя традыцыі і іх роля ў выхаванні дзяцей», які вяла дацэнт кафедры філософіі Т. П. Гараніна.

Фота К. Дэміతэркі.

ЛІТАРАТУРНАЯ

старотка

Віктор ЯРАЦ

Гэтые вершы — вынік падэзкі ў Чэхаславію, у прыватнасці ў Паўднёвачэскім вобласці, з якой ордэнская Гомельщына падтрымлівае цесныя сувязі. Спрастыя прадстаўніку рабочага класа, калгасніку, творчай інтэлігенцыі, студэнтаў і школьнікаў сталі ў апошні час традыцыйнымі ў шырокіх кантактах нарадніх абласцей. Віяспречныя плен прыносяць і больш близкія знаёмыя з літаратурой братніх славянскіх народоў.

Аўтар.

ВЯЧЭРНІ ДОЖДЬ НАД ШУМАВАЙ

Петру ПАУЛКУ

Над Шумавай дождик зусім не шумны. Цёплых кропель ціхі перашепт музыкай не гучнай і не сумнай у зялёны наплывае свет. Свежасцю напоеная травы і рачулы чуйнай спорны бег, і варшыны мройныя, як мары, не жадаюць свету зла і бед. Хто я тут?

Вячэрні незнаёмы, выпадковы падарожнік, госьць?

Адказала неба:
— Будзь, як дома, на зямлі, дае ў сэрцах песня ёсць. Нават дождик і той не безгалосы, не нямыя дрэзы і трава. Што ж замоўкі, мой друг светлавалосы, за кілішкам светлага віна? Ад нябес наш лёс зусім адрозні — нам за ветрам не імчань у далі. Ведаеш, у век рагет пагрозных дождя шумаўскі свеціць, як кірштал. Добры дождик, нібы стары знаёмы, над зямлём тваёй — такай зялёной — поўнай дабрыні без пышных фраз, абдымае нас не напаказ.

МАНАЛОГ ЧЫРВОНАГА БУКА БАЛАДА

Спакойна-шырокі, як волата плечы, трymаю аблокі світаннем і ўвечар. Тримаю карэннем падземныя рокі — жывучай зямлі пракавечныя лекі. Але не адным толькі сокам напоены — свячуся крывею я сокалаў-войнаў, што край баранілі, як гонар, высокі, ад набрыдзі чорнай, варожага вока, што склалі галовы ў змаганні суроўым пад лісцем, калісці святочна-зялёным. З далёкай пары, як хавалі герояў, лістота застыла ў жалобе чырвонай. І колькі ўжо вёсен, ці сеніні хто злічыць, чырвонай лістотай не смуткі, а памяці, вартай узгоркаў былинных, дзе сніца героям блакіт жураўліны, зялёнае голле, зялёнае жыта, дзе кроплі крэвы маладое праліты...

На чэшскіх узгорках, над светлай травою — спакойнай буко з гарачай листотой...

МНЕ пашчасціла бачыць Сяргея Ясеньіна ўсяго адзін раз. Прайшло больш за 55 гадоў, а ён як жывы стаць перад вачымі. Спялася і забылася ўсё тое знецінне, што тады акальяла яго, то, што з непавагай гаварылася пра яго, а баўяльны вобраз паэта назоўсёй запаў у памяць і да гэтага часу застаўся адным з самых яркіх і хвалюючых. З гадамі гэты вобраз ачышчалася ад усклага дробнага, будзённага, наноснага і становіўшася ўсё больш прыцягальным і мілейшым сэрду.

У кастрычніку, у дажджілы венгриградскі вечар, у кінататры на Неўскім, сустрэча з пазам была назначана на 7 гадзін. Шырокай рэкламы пра гэту не было. Арганізатары вечара, як потым гаварылі, спадзяваліся сабаць толькі прыхільнікаў таленту паэта.

Многі з нас у той час добра ведалі і любілі ўсё надрукаванае С. Ясеньіна. Аднак да яго асобы адносіліся недаверліва. Нам здавалася, што нельга сумяшчаль яго пяцічтотую лірыку, якая паланіла душу людзей, з не зусім звычайнімі нормамі жыцця і паводзін паэта. Вось з такімі думкамі, але са скрытнай надзеяй не бачыць разладу ў спраўах і вершах паэта, адправіліся мы на той вечар. Сирод прысунутых пераважала моладзь, у большасці студэнцкай. На наша здзіўленне было нямана і рабочай моладзь. Відаўчына, гэта здзіўленне настолькі адлюстроўвалася на нашых тварах, што адзін са знаёмых хлошаў з завода: «Чырвонагвардзеец» не ўтрымліўся ад іранічнай рэсплікі: «Вось бачыце, аказываеца і рабочы клас любіць «упадніка» Ясеньіна».

Стаяў вяслёны шум, перарываеся ўзгалоскамі нястрымнага чакання. З невялікім спазненнем на сцену выйшла маладая жанчына. Закінуўшы галаву і не гледзячы на публіку, яна апавядыла: «Зара» Сяргей Аляксандравіч Ясеньін прачытае свае вершы». Зала замерла ў чаканні. І вось на сцене з'явіўся Ясеньін. Яго прыметная зневісць адразу прыятнела ўвагу. Элегантныя шэры касцім, ярка начынчаны жоўтая чарвік і васільковыя вочы пад шапкай кучаравых валасоў колеру спелага жыту. Гальштук у сінюю палоску ўзмацніў блакітнасць вачей. Але больш, чым яго касцім, і ўсе яго сімпатычныя, прыхільныя абрэсы, нас здзіўіла яго манера: сарамлівая спілка хлапчука, як быццам бы ўпершыню выступіўшага перад публікай. Гэты кантраст з нашымі ўзўленнямі ўзбіг быў даволі рэзкі. Бо ён ўжо сказаў пра сібе даўно: «Мечтатель сельскія я в стопніце сталівоклеснічай позім». Адчувалася, што ён падыбіць сябе да гэтай узўленій, а тады амаль разлічны бабулькі, з любоўю і пяцічтой падтрымка ўзбіг быў аслабеўшы ад нахлынувших пачуцціў да сяна, які вярнуўся дамою.

Наступны верш здавалася не-калькі парушыў лірычны тон вечара. Пазэт сам абыўвіў: «Зараз я прачытаю такое, что, магчыма, не ўсім спадабаецца. Мне яно падабаецца сваёй рымініацію».

Іздатлер славіў.
Віктор ЯРАЦ

Бачыць я бадзёры плывец хвалімі ўзіміўся нашым маўчаннем і страсным пачуццем, узделам і ўліўлемася аддаленне ад слуха-чоў залежкі, наадварот, ад дакладнай злініі з намі.

Першым прачытаным вершам быў «Синій май. Заревая теплыні». За сцяною — вечар, халодны і дажджільны, а тут — віясна... «Спит чэрёмуха ў белой націні». Са здзіўляючай пранікненнай цеплыней прачытаў паэт:

«Вот я опять за родзіцельским ужином, Словы я вижу старушку

як бадзёры плывец хвалімі ўзіміўся нашым маўчаннем і страсным пачуццем, узделам і ўліўлемася аддаленне ад слуха-чоў залежкі, наадварот, ад дакладнай злініі з намі.

Першым прачытаным вершам быў «Синій май. Заревая теплыні». За сцяною — вечар, халодны і дажджільны, а тут — віясна... «Спит чэрёмуха ў белой націні». Са здзіўляючай пранікненнай цеплыней прачытаў паэт:

«Вот я опять за родзіцельским ужином, Словы я вижу старушку

мою».

Мы нібы перанесілі ў аўтасноўку сціплай дамашній утупліні, дарагой, перш за ўсё душэйшай близкасцю людзей адной сям'і. Незабытнае ўражанне на нас зрабіла гэтае ча-тирохрадкобе, дзе ўкоснымі простымі супастаўленнямі паказаны моцны рух чалавечай

законічніці, але публіка не разыходзілася. Не хадзелася парушаць зачараўванне гэтай музыкі слоў, і капі маладая жанчына паведаміла ўзаканінні вечара, узіміўся вялікі шум: «Прасіце Сяргея Аляксандравіча прачытаць пра сабаку!», што-небудзь з «Ганні Снегірай»... Узглоскі донісілі аду-сць. Пазэт задаволіў просьбу.

Урэзак з пазамі С. Ясеньіна пачаў са слоў «И вот я опять в дороге...» і да канца. Крыху ўражаваюча-сумія, а ўвогуле алтымістичная, жыццесцвярджаючая канцоўка: «Когда-то ў той вон каліткі мно было ше-стнадцать лет...

«Мы все в эти годы любили, но значит любили и нас»

Здзіўляюча светлымі і чыт-ствымі павеліца ўзгэтымі слоў, стала лёгкі і радасна на душы. Многі тады здавалася, што пасля ўзлёту пачуцціў і краінага рамантычнага накалу заканчыўся вечар песьні пра сабаку не зусім сугучна. Але

тады, хто праслыў ад гэтым, відаўчына, была вядома велізарнай сілай гэтых вершаў у выкананні аўтара. Ен чытаў в пачуццім і хвалівінам выключна рэдкіснам. Для кожнага чы-тирохрадкобе, для кожнага радка ён знаходзіў асобны маду-лічны голас, здзіўляльна гарманічны, супадаючы са змесцам. Момантамі голас яго рабіўся ледзь чутым ад стрыманага хаваління, а ў словах: «И глухо как от подачки, когда бросят ей камень в смех...» прыкметна для ўсіх уздыгненій. Хавалінне слухаючай дасыгнуло мілкі. Словы ж: «Покатились глаза собачы золотыми зіздамі в снегу» былі вымы-лены з такім болем, з такім ад-чаем, што публіка анямела замерла. Пазэт, законічныя чы-таць, стаў у позе чалавека, зігнанага пакутам, маўчай, не шавіліся. Рантам усе мы патулі мадалы, на здзіўленне чысты і гучны голас жанчыны: «Но ведь это божественно!».

Анімелясьць прайшла. Усе-агульнае стамільнае чаканне змінілася бурнай апавядыць і крікы «Брава». Пазэт выпра-міся, прыціснуў руку да сэрца, пакланіўся і сказаў: «Дзякую вам за гарачасць пачуцціў і асабіўства».

Іздатлер славіў.

В этой книге я новым чувствам предаюсь, учусь постингнуть в каждом мите Коммуны вздыхнувшую

Русь.

Іншыя падбіць сябе да гэтай узўленій, а тады амаль разлічны бабулькі, з любоўю і пяцічтой падтрымка ўзбіг быў аслабеўшы ад нахлынувших пачуцціў да сяна, які вярнуўся дамою.

Наступны верш здавалася не-калькі парушыў лірычны тон вечара. Пазэт сам абыўвіў: «Зараз я прачытаю такое, что, магчыма, не ўсім спадабаецца. Мне яно падабаецца сваёй рымініацію».

Іздатлер славіў.

В этой книге я новым чувствам предаюсь, учусь постингнуть в каждом мите Коммуны вздыхнувшую

Русь.

Іншыя падбіць сябе да гэтай узўленій, а тады амаль разлічны бабулькі, з любоўю і пяцічтой падтрымка ўзбіг быў аслабеўшы ад нахлынувших пачуцціў да сяна, які вярнуўся дамою.

Наступны верш здавалася не-калькі парушыў лірычны тон вечара. Пазэт сам абыўвіў: «Зараз я прачытаю такое, что, магчыма, не ўсім спадабаецца. Мне яно падабаецца сваёй рымініацію».

Іздатлер славіў.

В этой книге я новым чувствам предаюсь, учусь постингнуть в каждом мите Коммуны вздыхнувшую

Русь.

Іншыя падбіць сябе да гэтай узўленій, а тады амаль разлічны бабулькі, з любоўю і пяцічтой падтрымка ўзбіг быў аслабеўшы ад нахлынувших пачуцціў да сяна, які вярнуўся дамою.

Наступны верш здавалася не-калькі парушыў лірычны тон вечара. Пазэт сам абыўвіў: «Зараз я прачытаю такое, что, магчыма, не ўсім спадабаецца. Мне яно падабаецца сваёй рымініацію».

Іздатлер славіў.

В этой книге я новым чувствам предаюсь, учусь постингнуть в каждом мите Коммуны вздыхнувшую

Русь.

Іншыя падбіць сябе да гэтай узўленій, а тады амаль разлічны бабулькі, з любоўю і пяцічтой падтрымка ўзбіг быў аслабеўшы ад нахлынувших пачуцціў да сяна, які вярнуўся дамою.

Наступны верш здавалася не-калькі парушыў лірычны тон вечара. Пазэт сам абыўвіў: «Зараз я прачытаю такое, что, магчыма, не ўсім спадабаецца. Мне яно падабаецца сваёй рымініацію».

Іздатлер славіў.

В этой книге я новым чувствам предаюсь, учусь постингнуть в каждом мите Коммуны вздыхнувшую

Русь.

Іншыя падбіць сябе да гэтай узўленій, а тады амаль разлічны бабулькі, з любоўю і пяцічтой падтрымка ўзбіг быў аслабеўшы ад нахлынувших пачуцціў да сяна, які вярнуўся дамою.

Наступны верш здавалася не-калькі парушыў лірычны тон вечара. Пазэт сам абыўвіў: «Зараз я прачытаю такое, что, магчыма, не ўсім спадабаецца. Мне яно падабаецца сваёй рымініацію».

Іздатлер славіў.

В этой книге я новым чувствам предаюсь, учусь постингнуть в каждом мите Коммуны вздыхнувшую

Русь.

Іншыя падбіць сябе да гэтай узўленій, а тады амаль разлічны бабулькі, з любоўю і пяцічтой падтрымка ўзбіг быў аслабеўшы ад нахлынувших пачуцціў да сяна, які вярнуўся дамою.

Наступны верш здавалася не-калькі парушыў лірычны тон вечара. Пазэт сам абыўвіў: «Зараз я прачытаю такое, что, магчыма, не ўсім спадабаецца. Мне яно падабаецца сваёй рымініацію».

Іздатлер славіў.

В этой книге я новым чувствам предаюсь, учусь постингнуть в каждом мите Коммуны вздыхнувшую

Русь.

Іншыя падбіць сябе да гэтай узўленій, а тады амаль разлічны бабулькі, з любоўю і пяцічтой падтрымка ўзбіг быў аслабеўшы ад нахлынувших пачуцціў да сяна, які вярнуўся дамою.

Наступны верш здавалася не-калькі парушыў лірычны тон вечара. Пазэт сам абыўвіў: «Зараз я прачытаю такое, что, магчыма, не ўсім спадабаецца. Мне яно падабаецца сваёй рымініацію».

Іздатлер славіў.

В этой книге я новым чувствам предаюсь, учусь постингнуть в каждом мите Коммуны вздыхнувшую

Русь.

Іншыя падбіць сябе да гэтай узўленій, а тады амаль разлічны бабулькі, з любоўю і пяцічтой падтрымка ўзбіг быў аслабеўшы ад нахлынувших пачуцціў да сяна, які вярнуўся дамою.

Наступны верш здавалася не-калькі парушыў лірычны тон вечара. Пазэт сам абыўвіў: «Зараз я прачытаю такое, что, магчыма, не ўсім спадабаецца. Мне яно падабаецца сваёй рымініацію».

Іздатлер славіў.

В этой книге я новым чувствам предаюсь, учусь постингнуть в каждом мите Коммуны вздыхнувшую

Русь.

Іншыя падбіць сябе да гэтай узўленій, а тады амаль разлічны бабулькі, з любоўю і пяцічтой падтрымка ўзбіг быў аслабеўшы ад нахлынувших пачуцціў да сяна, які вярнуўся дамою.

Наступны верш здавалася не-калькі парушыў лірычны тон вечара. Пазэт сам абыўвіў: «Зараз я прачытаю такое, что, магчыма, не ўсім спадабаецца. Мне яно падабаецца сваёй рымініацію».

Іздатлер славіў.

В этой книге я новым чувствам предаюсь, учусь постингнуть в каждом мите Коммуны вздыхнувшую

Русь.

Іншыя падбіць сябе да гэтай узўленій, а тады амаль разлічны бабулькі, з любоўю і пяцічтой падтрымка ўзбіг быў аслабеўшы ад нахлынувших пачуцціў да сяна, які вярнуўся дамою.

Наступны верш здавалася не-калькі парушыў лірычны тон вечара. Пазэт сам абыўвіў: «Зараз я прачытаю такое, что, магчыма, не ўсім спадабаецца. Мне яно падабаецца сваёй рымініацію».

Іздатлер славіў.

В этой книге я новым чувствам предаюсь, учусь постингнуть в каждом мите Коммуны вздыхнувшую

Русь.

Іншыя падбіць сябе да гэтай узўленій, а тады амаль разлічны бабулькі, з любоўю і пяцічтой падтрымка ўзбіг быў аслабеўшы ад нахлынувших пачуцціў да сяна, які вярнуўся дамою.

Наступны верш здавалася не-калькі парушыў лірычны тон вечара. Пазэт сам абыўвіў: «Зараз я прачытаю такое, что, магчыма, не ўсім спадабаецца. Мне яно падабаецца сваёй рымініацію».

Іздатлер славіў.

В этой книге я новым чувствам предаюсь, учусь постингнуть в каждом мите Коммуны вздыхнувшую

Русь.

Іншыя падбіць сябе да гэтай узўленій, а тады амаль разлічны бабулькі, з любоўю і пяцічтой падтрымка ўзбіг быў аслабеўшы ад нахлынувших пачуцціў да сяна, які вярнуўся дамою.

Наступны верш здавалася не-калькі парушыў лірычны тон вечара. Пазэт сам абыўвіў: «Зараз я прачытаю такое, что, магчыма, не ўсім спадабаецца. Мне яно падабаецца сваёй рымініацію».

Іздатлер славіў.

В этой книге я новым чувствам предаюсь, учусь постингнуть в каждом мите Коммуны вздыхнувшую

Русь.

Іншыя падбіць сябе да гэтай узўленій, а тады амаль разлічны бабулькі, з любоўю і пяцічтой падтрымка ўзбіг быў аслабеўшы ад нахлынувших пачуцціў да сяна, які вярнуўся дамою.

Наступны верш здавалася не-калькі парушыў лірычны тон вечара. Пазэт сам абыўвіў: «Зараз я прачытаю такое, что, магчыма, не ўсім спадабаецца. Мне яно падабаецца сваёй рымініацію».

Іздатлер славіў.

В этой книге я новым чувствам предаюсь, учусь постингнуть в каждом мите Коммуны вздыхнувшую

Русь.

Іншыя падбіць сябе да гэтай узўленій, а тады амаль разлічны бабулькі, з любоўю і пяцічтой падтрымка ўзбіг быў аслабеўшы ад нахлынувших пачуцціў да ся

